

Minister P. Tromp

“Wanneer het
stormt op het schip
van staat!”

Minister P. Tromp reeks

Deel 1:

“Wanneer het
stormt op het schip
van staat!”

Tim Traas

Dit is de herdruk van eerste boek rondom Minister Pieter Tromp. Het eerste deel van een toekomstige reeks!

Schrijver: **Tim Traas**

Coverontwerp: **Lex Kanters**

Redactiewerkzaamheden: **Laura Noijens Timmer &**

Shirley Jongeneelen

ISBN: **9789463863452**

© **Tim Traas**

Dit boek dat ik ben gaan schrijven in het jaar dat je ons hebt verlaten draag ik aan je op, liefste mama. Je bent door de mensen die je kennen echt niet vergeten en we missen je, maar vanaf dit moment kan iedereen je zien zoals je was.

Mijn eerbetoon.

***José Traas
8 juni 1960 – 5 maart 2016***

“Lieve mama, je hebt mij zo gelukkig gemaakt!”

Dit is een fictioneel verhaal gemengd met wereldkundige gebeurtenissen en personen. Enkele van deze personages die je in het boek gaat tegen komen bestaan echt, andere zijn volledig fictie. Ik heb geprobeerd een verhaal neer te zetten, dat geen saai profiel zou zijn van een Minister. Maar een spannend avontuur, van een gewone man op de wereld, die te maken krijgt met de grootste nachtmerrie als het gaat om veiligheid, en misdaad ook worstelt hij met enkele geheimen. Veel leesplezier en zoals de Belgen dat netjes zeggen

“Fictie binnen historische kruitlijnen”.

Een persoonlijk voorwoord

“Dispar Vulgo”

(Afwijkend van de grote massa)

Dit is een zeer persoonlijk voorwoord, ik neem jullie mee door een stukje geschiedenis. Ik weet dat sommige zullen zeggen dat ik de vuile was buitenhang, maar ik noem geen namen tenzij ik weet dat deze personen het niet erg vinden, met citaten van mensen die het ver hebben geschopt anders stonden hun woorden niet in boeken en het internet. Dit boek begon ooit als een serie krabbels, toen werd het een verhaal en later met de wens om een echt goed boek op de boekenkasten van mensen te krijgen ben ik begonnen met een klus van iets meer dan 3 jaar. Een goede vriend en collega-schrijver zei ergens in mijn 2de jaar van het schrijven; “*Schrijven is schrappen*”. Daar heeft de Remco van Schellen helemaal gelijk in gekregen.

Er zullen mensen zijn die meteen weten over wie ik het heb, andere gaan zoeken via een zoekmachine en vinden zijn naam bij de lokale Zeeuwse radiozender. Hij is ook naar eigen zeggen het “Mannetje van de radio”, elke ochtend zeker sinds 2012 hoor ik hem regelmatig. Mijn moeder José Traas, die ging echt uit haar bed voor zijn ochtendprogramma, ze was een echte fan van Remco en ze praatte graag mee op de Facebookpagina, waar tot op de dag van vandaag vriendelijkheden onderling worden uitgewisseld vroeg in de ochtend. Ook heb ik er nieuwe vrienden gemaakt, sommige kan ik letterlijk echte fans van mijzelf noemen omdat ze praktisch alles lezen wat ik ook maar plaats.

Ik kan een heel mooi verhaal schrijven nu of jullie overspoelen met
beklag, zieligheid of zelfverheerlijking, en dat ga ook zeker niet doen...
want de waarheid van het leven is. Normaal bestaat niet. Wie een
gewoon mens tegenkomt, die mag zich rijk rekenen omdat hij of zij een
nieuw soort Homo sapien heeft ontdekt. *Homo sapien normalem*, een
zoogdier want dat zijn wij gewone zielen, die ik in 32 jaren op deze aarde
nog nooit ben tegengekomen. Maar wie weet als ze bestaan, de gewone
mensen waar mensen wel eens over praten dan hebben ze er goed aan
gedaan om tijdig een raket te bouwen, te lanceren van moedertje Aarde
richting een nieuw zonnestelsel. Ik beken gelijk dat ik hoop op
Buitenaards leven, geïnspireerd door de briljante creatie van de briljante
Eugene Wesley (Gene) Roddenberry. Voordat ik boze fanmail krijg, hij
heeft ook meer gedaan dan Star Trek. Maar eerlijk is eerlijk, wie
Roddenberry zegt denkt aan dat prachtige schip voor toen in de tijd
modern genoeg om de fantasie van vele vorm te geven. Ondanks een
korte onderbreking is Star Trek verantwoordelijk voor een generaties fans
die ooit misschien droomde op de brug van hun eigen schip te staan met
lichtsnelheid door de ruimte, maar genoeg namen om
wetenschappers, dokters of ingenieurs te worden.

Maar goed, terug naar het hier en nu. Dit is een politieke thriller. Ik heb
hier lang aan gewerkt, veel van wat je zal lezen denk je misschien van
kan dit? Nee, dat kan niet.

Sommige dingen zijn onmogelijk in de zin van daar komt een Minister in
deze tijd nooit mee weg, maar ook oude romantische taferelen zoals de
borrel die ik terug heb gebracht. Ik heb dit boek geschreven met de wens
dat dit een opening is, een opening waar ik mijn voet in kan steken zodat
ik, al is het puur in eigen beheer weer op de Bühne kan komen van
collega-schrijvers. Ik ben me maar al te goed bewust, dat doordat
mensen alles kunnen uitgeven of online zetten dit niet meer zo makkelijk
is. Ik heb geen cursus Nederlands gevolgd, ook niet creatief schrijven of
dat soort opleidingen. Alles kwam uit mijn hoofd, ik vind dat schrijven net
als de politiek geen vak is. Het zit in je of niet.

Je kan veel geld uitgeven voor een cursus thuis, maar je moet een verhaal maken, waar je achter kan staan en belangrijker waarvan jezelf denkt dit is het waard om uit te geven. Ik schrijf columns, ik schrijf recensies, ik schrijf van alles. Maar er zijn heel wat jaartjes geweest sinds de drukpers heeft gewerkt om iets van mij te hebben gedrukt. Ik hoop oprecht dat 3 jaar werk, tot jullie verbeelding zal spreken. Ik ben Tim Traas, ik kom uit Zeeland en ik woon in een dorpje van 940 mannen, vrouwen en kinderen in het jaartal 2018.

Waarom schrijft een Zeeuwse jongen over politiek.... ?

Pim inspireerde Tim

(Ik word minister-president van dit land, en als ik het niet word, dan ben ik het toch)

Pim Fortuyn - 1948-2002 †

Ik ben geboren in het tijdperk van Ruud Lubbers, een man die een kleine rol heeft in dit boek. Lubbers heeft nu in 2019 nog steeds het record als langstzittende Premier van Nederland.

Hij is de Premier die “Ziek Nederland” er weer bovenop moest helpen met zeer onpopulaire maatregelen. Had toen Facebook bestaan had je zijn gezicht gezien, van Lubbers stap op en andere teksten. Lubbers is ongetwijfeld de beste Premier van Nederland, van na de oorlog gezien hoe het ging met het land. Drees, die is heilig bij mensen.

Maar niemand spreekt slecht over het feit dat hij de Ministerraden voorzat waarin de slachtpartijen in Indonesië werden goedgepraat.

Zelf ben ik geboren toen Lubbers II een kabinet van CDA – VVD de regering, met Dries van Agt erbij gerekend, werd het land al 10 jaar geregeerd door een Christendemocraat. Later is hij nadat de VVD last kreeg van het Calimero-effect en met Joris Voorhoeve als, die in mijn ogen een zwakke fractievoorzitter was, is het kabinet gevallen over de vergoeding van reiskosten. Er zitten nog meer haken en ogen aan, maar in die nacht zei Lubbers gewoon dat hij in de ochtend naar de Koningin ging om het ontslag van zijn kabinet in te dienen, terwijl het plan van 2 VVD-ministers kwam overigens. De VVD ging de oppositie in met een verlies, de PvdA kwam van Wim Kok die minder idealen had als zijn voorganger Joop den Uyl. Dit kon ook omdat op de Burgemeesterskamer van Bram Peper bepaalde mensen van het CDA en de PvdA, elkaar eens hadden gesproken. En men ging een samenwerking aan die vele stormen heeft overwonnen, zelfs toen Lubbers wanhopig was omdat zijn eigen fractie hem vaak klem reedt. Iedereen weet hoe het in 1994 is afgelopen, waar hij later ook zei dat hij er spijt van had. Hij had genoeg van zijn zelfbenoemde kroonprins Brinkman, hij zei in een gewoon zaaltje van ik stem niet op Nr.1 maar op 3, dat was het einde voor 8 jaar van het CDA in de regering. Hierna kwam Paars.

Ik werd groot onder Paars, toen de tekorten weggewerkt waren door Gerrit Zalm (VVD) kon het geld opeens niet meer op. Echt ze hebben het uitgegeven, iedereen vond het goed hoor. De meeste Nederlanders zagen bepaalde dingen alleen maar door een roze bril, maar toch waren er kleine klachten. En het is net als bij een wondje, maak je het niet schoon dan gaat het etteren.

Dat was het feit dat er niet voldoende werd gedaan aan integratie, niet doorgepakt werd door justitie, de bouwfraude, cellentekort en toen kwam Pim! Wim Kok wilde stoppen, hij had het nog niet uitgesproken maar Fortuyn, via de Leefbare, maakte bekend dat hij ging meedoen in de strijd. De liefde tussen Leefbaar Nederland en Pim Fortuyn was snel klaar, ik vergeet nooit meer hoe hij in die prachtige auto zat en voor alle camera's even zei.

“Ik word Minister-President” en toen kon ik er enorm om lachen. Maar 6 mei 2002, ik lag boven op bed na het eten. Opeens gingen alle zenders over naar het mediapark. Daar lag Pim, het was het einde van een tijdperk. Die nacht waren er beelden van mensen die het Binnenhof wilde opstormen om gewoon mensen te lynchen. De man van het volk was vermoord, nu achteraf kan je van alles zeggen, bedenken of oordelen. De dood van Pim Fortuyn opende de deur voor types die niet thuishoorde in de politiek zonder een leider. En daardoor begon veel ellende. Ik heb nadat Paars voorbij was 5 kabinetten gezien in een korte tijd. Niet geheel ongewoon, want Nederland heeft ook in het verleden niet altijd de juiste combinaties gehad als het ging om coalities of Premiers. Maar ik ging zelf in de Jongerenraad en later andere adviesraden om zelf ook wat doen, dat kwam eigenlijk door Fortuyn. Ik was het helemaal met hem eens dat als je iets wilde veranderen, dan moet je daar zelf aan beginnen en niet wachten tot de buurman het doet.

Mijn politieke Den Haag tegen de echte ...

Ik ben in 2016 begonnen met dit boek. De dood van mijn moeder zorgde ervoor dat ik begon met zinnestukjes te schrijven, die werden kleine verhalen en verhalen werden na 3 jaar een boek. Ik moet toegeven dat ik aanvankelijk hem eerder op de markt wilde hebben, niet voor succes of glorie. Maar om te laten weten van “Ik heb het nog”. Maar het verhaal kreeg steeds weer nieuwe plottwisten, ik kan u vertellen dat het buitengewoon moeilijk was om mijn ideaal en bijna te romantisch beeld van Den Haag te kunnen neerzetten. Den Haag is buitengewoon keurig geworden.

De fles whisky op de werkkamer is vervangen door een fles water, maar in dit boek zult u ontdekken dat koffie ook in de mode is. Dit is ook een boek waar het broodje kaas, hoe mooi het ook is van Nederlandse gewoon zelfs iets romantisch heeft.

Het is leuker om een mooie maaltijd met collega's te schrijven dan mensen alleen of samen met iemand erbij, simpelweg soep te eten. Het kan, maar zulke verhalen willen de meeste mensen niet lezen want dat is niet speciaal. Drinken en politiek bedrijven is ook geen doodzonde in mijn ogen, maar vooral door de Sociale Media zijn politici schuw geworden gezien te worden met een pot bier in hun handen. Af en toe zie je een foto als de Premier of een Minister genieten van een biertje, maar dat is zelden meer in Nederland. De angst om gezien te worden met een slokje op vind ik zelf iets, als je het binnen de perken houdt en je gaat niet met je dronken kop, om het plat te zeggen, in de auto stappen. Moet het kunnen. Als je na een lange vergadering op vrijdag een drankje doet met de collega's van het kabinet waarin je zit. Waarom zou men dat niet mogen zien en waarom moet er zoveel aandacht naar toegeaan? Ik herhaal mijzelf, maar toen politiek nog iets was voor mensen die ergens voor stonden negatief of positief die hadden geen moeite om te laten zien dat het mensen waren, ze dronken een biertje of wat sterkers.

In mijn ogen het mooiste voorbeeld:

Ien Dales (PvdA), die een warme koosnaam kregen van de mensen uit Nijmegen waarvan ze net 2 jaar Burgemeester zou zijn was "Ma Flodder". De eerste vrouwelijke Burgemeester van Nijmegen, die met haar aandacht voor de sociaal zwakkere positief opviel. Ze ging wijken in waarin veel Burgemeesters liever nooit over spraken, omdat het imago van de stad dan een smetje zou krijgen. Nee, Ien Dales ging naar wijken met mensen waar er problemen waren, de achterstandswijken van Nijmegen konden rekenen op een bezoek van haar.

En nadat alle officiële gebeurtenissen voorbij waren sloot ze vaak het bezoek af met een glaasje bier met de bewoners van de wijk.

Ik schrijf wel eens over de droom om Minister of zelfs premier te worden. Denk dat mijn geest het wel aankon, fysiek denk ik niet. De kans op het eerste bereken ik op 2% en het idee dat ik ooit de sleutels zou hebben van het Catshuis, dat is natuurlijk 0,01%. Maar zou ik weer een publieke versie hebben, zeker als het een politieke achtergrond had, dan zou ik nog steeds op een terrasje in Goes met vrienden genieten van een biertje, gewoon of speciaal.

Niks stiekem, gewoon voor iedereen te zien! Maar voordat het lijkt alsof het boek alleen gaat om bier en borrel, vond ik het mooi toen er uitkwam na het uitpluizen van nevenfuncties van Ministers in het tijdperk van Premier Balkenende naar buiten kwam dat Johan Remkes zelfs een soort beschermer was van de Neut. VVD-minister van Binnenlandse Zaken Remkes was niet alleen een Minister van 22 juli 2002 tot 22 februari 2007 in de Kabinetten-Balkenende I tot III, maar ook nog eens ambassadeur van het jenevergenootschap. Maar in 2005 toonde Balkenende in mijn ogen aan dat hij wel een leider was, want zijn gehele Ministersploeg kreeg de boodschap dat het klaar moest zijn met al die nevenfuncties. Dus is hij niet langer meer de ambassadeur van de Neut, dus kan ik altijd het Jenevergenootschap aanschrijven of er plek is voor een nieuw, jong iemand als Ambassadeur van de Neut?

Maar goed, ik wil wel even zeggen dat mensen niet moeten verwachten dat de Minister of Staatsecretaris aan een 1 van de vele hardnodige bodes in de Tweede Kamer een Westmalle Dubbel kunnen bestellen in dit boek. Wat jullie gaat opvallen in mijn Den Haag zijn de namen van de Ministers, Bepaalde achternamen is doelbewust voor gekozen die komen misschien bekend voor. Ik heb soms een personage uit de hoge hoed kunnen toveren zonder enige moeite. Maar door de verkiezingen van 2017 waarvan ik toen al wist, dan is mijn verhaal nog niet klaar, dat zou vereisen dat ik alles praktisch kon herschrijven.

Dus het verankerde stemrecht uit de Grondwet van 1922, gaf zowel mij de gelegenheid te stemmen in het echt, maar ook mijn Nederland, het Binnenhof is op basis van mijn gedachtes, een beetje geholpen door peilingen kon ik mijn eigen Tweede Kamer vullen met Fracties. Ik geef eerlijk toe dat ik mij vergist heb, je zal Forum voor Democratie missen. Dit is geen kwade opzet maar toen ik aan schrijven was, was er nog geen witte rook bij de peilingen dat ze in de Tweede Kamer zouden komen. Dus een 1 plekje is gegaan naar Jan Roos van VNL.

Ik geef jullie de uitslag van de Tweede Kamerverkiezingen 2017 ziet er zo uit;

VVD	36 zetels
D66	29 zetels
CDA	19 zetels
SP	15 zetels
PVV	12 zetels
GroenLinks	12 zetels
PvdA	10 zetels
ChristenUnie	5 zetels
50plus	5 zetels
SGP	3 zetels
PvdD	2 zetels
DENK	1 zetel
VNL	1 zetel

De VVD is in het echt een beetje kleiner, de PVV is in het echt de 2de partij van het land en niet zoals hier op plekje 5 met 12 zetels sterk. Dat GroenLinks toen Jesse Klaver van zich liet horen ging winnen, daar had ik een voorgevoel van. Dat is ook uitgekomen. In het boek hebben ze er maar 12 gekregen, ik zat er ver naast omdat ze er 14 hebben in werkelijkheid. Verlies van de PvdA, ze zijn in mijn boek een zetel minder verloren dan de 29 zetels in het echt. Dat was voor de Nederlandse Sociaaldemocraten echt een bloedbad met het rode potlood als een ketting zaag dat ze van groot naar klein gingen.

Wie dit leest krijgt een beetje geschiedenisles of leest misschien dingen waar je van denkt dat was toch alleen maar een mythe? Ik ben ook zo rijkelijk geweest om wijze woorden te lenen. Schrijven is niet alleen schrappen, ik heb af en toe als een schrijversschavuit een citaat gebruikt om het verhaal of karakter meer kracht te geven. Maar soms was het ook gewoon de perfecte uitspraak om iemand te prijzen of iets af te keuren.

In het boek is de kans klein dat je iemand vindt die nog actief bezig is met politiek. Dries van Agt van het CDA, die van een conservatieve man naar een GroenLinks stemmer geweest omdat hij geen platform van zijn Christendemocratisch Appèl kreeg om op te komen voor de Palestijnen.

Ik heb het redelijk beladen onderwerp waarvoor Meneer van Agt vecht niet aangegrepen om boek nog dikker of mooier te maken. Ik heb hem voor andere redenen gevraagd en ik heb met plezier geprobeerd een geloofwaardige Van Agt neer te zetten. Ook niet geheel ondenkbaar dat je Nijpels, Wilders, Lubbers, Roos en Kuzu kan tegenkomen. Want voor Wilders, Kuzu en Roos kon ik praktisch geen alternatief maken. Want Wilders is de PVV, DENK en VNL kende ik niet goed genoeg om daarvoor een beter alternatief neer te zetten!

Maar genoeg woorden zijn gezegd. Ik moet eerlijk toegeven als laatste dat dit boek voornamelijk geschreven is toen de maan vaak zichtbaar was en er sterren waren aan de hemel. Door mijn fysieke beperkingen werkte ik zo vaak, tegenwoordig met een tafeltje speciaal voor dit soort bedden. Ik werkte vooral aan dat tafeltje aan dit boek. In mijn ogen mijn comeback als gepubliceerd persoon. Niet dat ik verwacht een "grote" te worden in de wereld van het schrijven. Maar zonder twijfel is dit beter werk dan voorgaande verhalen die ooit boeken werden.

Ben je iemand die voor het eerst iets van mijn werk leest? Welkom in mijn wereld van fantasie, fictie en feiten! En voor diegene die oude verhalen hebben gelezen, veel plezier met betere kwaliteit dan vlugvlug iets in elkaar zetten.

Vriendelijke groet,
Tim Traas

Hoofdstuk 1: **We komen er wel uit**

Op de vroege ochtend van 10 mei 2017 begonnen de vogeltjes vrolijk te fluiten bij de opkomst van de ochtendzou. Het was nu al een aantal weken na de verkiezingen van dit jaar voor de Tweede Kamer, vandaag zou het eindresultaat op het bordes komen te staan. Pieter hoorde opeens een flinke klap komend uit het halletje van de deur. Als een bezetenen vloog Pieter die ervan wakker was geworden razendsnel bijna naakt de trap af. Met alleen zijn boxershorts aan liep hij door het huis, naar de gang van de voordeur. Eenmaal beneden zag hij een klein stapeltje kranten liggen. Hij keek naar de eerste krant die op de stapel lag en dat was toevallig de Telegraaf. Op de voorpagina stonden allemaal pasfoto's van de nieuwe Ministers en Staatssecretarissen. Ook een foto van Pieter zelf met zijn pijp in zijn mond, de foto was gemaakt toen hij op het bankje op het Binnenhof zat nadat hij het gesprek had gehad met de formateurs.

Dit was het 3de kabinet waarbij de VVD de grootste partij was geworden, maar dit keer niet onder het leiderschap van Mark Rutte. Het kabinet was een samensmelting van liberalen, democraten en groenen. En Pieter was niet bepaald een ervaren persoon. Maar toch hadden de formateurs hem gekozen voor zijn nieuwe post, als Minister van Binnenlandse zaken en Veiligheid. Pieter was ook niet de mooiste of charmantste minister in de ploeg. Hij was een bonkige man met een klein bierbuikje, grote grijze wenkbrauwen zoals Leonid Brezjnev of Ruud Lubbers. Ook had hij nog steeds dezelfde bril stijl, een bril van eind jaren'80. Op dat punt hadden zijn vrouw en kinderen op hem aangedrongen om een nieuwe bril te kopen. Maar Pieter vond zijn groot formaat bril nu eenmaal mooi en hij hield niet zo van veranderingen op dat gebied.

Hij pakte de kleine stapelkranten, liep naar de keuken en legde die op de keukentafel. Hij zette het koffiezetapparaat aan. Ien zijn vrouw kwam naar beneden met een T-shirt en een joggingbroek voor hem. Hij gaf snel een kus aan zijn vrouw voor het brengen van de kleren en ging toen naar de wc. Nadat hij terugkwam pakte hij de Telegraaf weer en bladerde naar de profielschets van zichzelf. Ien die nog een beetje slaperig was schonk een tweetal mokken koffie in. Toen ze samen aan de keukentafel zaten, gaf Pieter haar even een tedere kus op haar wang. In de krant was te lezen dat hij uit een arbeidersgezin kwam, waarvan de vader een glazenwasser was die in de hoofdstad van het land de ramen lapt voor een paar gulden per dag. Zijn moeder werkte in een klein winkeltje niet ver van de Amsterdamse wallen. Pieter nam een slok van zijn koffie. Ien had de stapel met kranten gezien. De Telegraaf, NRC, Metro, Algemeen dagblad en het Parool. “Word je ego niet genoeg gestreeld straks in Den Haag? Zeker na de smeekebeden van Welten en Lubbers vroeg ze zachtjes aan haar echtgenoot, rustig met een pestend toontje in haar stem. “Gaan we nu al beginnen?” vroeg Pieter aan zijn vrouw, waarmee hij nu bijna 26 jaar getrouwd was en 2 kinderen mee had.

“Schat, dit is niet zomaar een kabinet. De VVD, D66 en GroenLinks, in een kabinet. Met de uitslag van de verkiezingen had niemand dit verwacht. Dit is een totaal nieuw soort kabinet. Het is niet links, rechts, centrum of Paars bijvoorbeeld.

De toon in zijn stem was opgewonden, niet van boosheid of woede. Maar van voldoening, spanning, blijdschap, noem het maar op. Ien wist dat haar kerel een emotiemens was. “Dit kabinet heeft 2 formateurs gehad met 1 daarvan niet van de regeringspartijen” zei hij er nog achter na. “Lubbers, Minister van Staat en de langzittende Premier van Nederland. Grote eer om door hem toch te worden gevraagd voor een post in het kabinet” zei Ien. Ze was ondertussen bezig met brood te smeren. “Welten, de aanstaande Premier had de volledige vrijheid gekregen om zelf een kabinet samen te stellen. Geen partijpolitieke spelletjes om mensen die lang in de Tweede Kamer zaten bijvoorbeeld een promotie te geven.

“Enige waar ik bang voor ben is mijn gebrek aan ervaring in Den Haag” zei Pieter, iets wat hij ook bij de informateurs gezegd. Op dat moment legde len een bord met 2 boterhammetjes neer.

Eentje lekker hartig, kaas met een beetje mosterd erop en de andere was pindakaas. Toen len haar bord had neergezet op haar plekje op de tafel, ging ze niet meteen zitten. Maar ze sloeg een arm om haar vent heen.

“Je hebt bestuurlijke ervaring, je hebt gewerkt voor een grote bank en zo kan ik wel doorgaan”. Het zal niet allemaal van een luie dakje gaan. Maar ik weet zeker dat onze kleinkinderen, jouw naam terug in de boeken gaan vinden met grote daden” zei ze geruststellend.

Terwijl hij zijn ontbijt begon op te eten, dacht Pieter terug naar die bewuste zaterdagmiddag toen plotseling de telefoon in het grachtenpand aan de Keizersgracht begon te rinkelen. In de werkkamer, keuken en woonkamer lagen altijd draadloze telefoons, zodat geen van beide in het grote grachtenpand moest gaan zoeken naar een telefoon. “Pieter hier” zei hij kort half nog lezend in het boek. Maar die liet hij van schrik uit zijn handen vallen toen hij de stem herkende die ook simpelweg ook “Hallo” zei. Dat was de stem van Ruud Lubbers.

Pieter ging rechtop zitten in de stoel en vroeg, “Waar heb ik het genoeg aan, voor dit telefoontje?” Pieter was heel nieuwsgierig. Ruud Lubbers vertelde dat ze bezig waren een kabinet samen te stellen, toen kwam pas echt het vuurwerk. De beoogd Premier en Ruud zelf hadden een kleine lijst gemaakt van wie geschikt waren voor bepaalde posten. En hij vertelde dat de 1ste naam voor het nieuwe Ministerie van Binnenlandse zaken en Veiligheid om daar zijn intrek in te maken op dat ministerie bekend was. En de woorden daaropvolgend “Dat ben jij, Pieter!” zei Ruud kalmjes. “Ik Minister? Ik heb nooit een dag in de Tweede Kamer gezeten of zo” zei Pieter een beetje in paniek. Maar Ruud stelde hem gerust dat hij 24 uur de tijd kreeg om na te denken. Want hij nodigde hem uit om samen met de beoogd Premier koffie te drinken in de beroemde Stadhouderskamer op het Binnenhof. “Je overvalt mij wel. Maar ik kan deze kans niet laten ontnemen. Ik zal er morgen zijn” zei Pieter. En daarmee was in een klein kwartier zijn hele leventje op zijn kop gezet.

“Nu nog moeder de vrouw aan boord zien te krijgen” zei hij zachtjes, terwijl hij het boek van de grond haalde. In de tijd dat len boodschappen

ging doen ijsbeerde Pieter door de woonkamer nadenkend wat hij moest zeggen. Ien was thuisgekomen en begonnen de boodschappen op te ruimen. Pieter hielp een handje mee alsof er 2 uur geleden niks was gebeurd.

“Schat, we moeten praten” zei hij opeen toen de boodschappentas halffleeg was. “Waarover?” vroeg Ien opeens toen ze de serieuze blik van Pieter zag. “Laten we dat in de woonkamer zo even bespreken. Ien wilde doorvragen, maar iets in haar hield dat tegen. Alsof het iemand geestelijk op de rem trappen was als het ging om vragen te stellen. “Jij ook zin in thee?” vroeg Pieter die de waterkoker had aangezet om een kopje thee te gaan drinken. Een kwartiertje later zaten ze in de woonkamer op de grote sofa naast elkaar.

Beide hadden ze munt genomen met een klontje suiker. Pieter liet het kopje thee nog even staan om af te koelen, hij legde zijn hand op Ien haar knie. “Lubbers heeft gebeld” zei hij opeens. Ien keek met grote ogen naar haar echtgenoot. “Lubbers is toch formateur op dit moment?” vroeg ze ondanks dat ze het antwoord al wist. “Ik moet morgen naar Den Haag, om te praten over een mogelijke voordracht voor Minister van Binnenlandse zaken en Veiligheid” vertelde hij. Ien greep Pieter vast en knuffelde hem. “Eindelijk de erkenning die je verdient” zei ze opgetogen. Dit was niet de eerste reactie dat hij had verwacht, omdat ze van Pieter zijn vrije tijd na het werk bij de ABN- Amro had toegeven te genieten. “Je weet wat dit gaat betekenen? Lange werkdagen, weinig thuis en misschien vaak negatief in de krant” zei hij tegen haar bezorgt dat zijn vrouw zelfs doelwit kon worden van de roddelpers. Maar zelfs tegen de negatieve kanten van het vak, was Ien bereid om Pieter dit te gunnen. Ze besloten het nog eventjes stil te houden voor de kinderen. Ze woonde niet meer thuis, ze zouden het niet in de krant lezen. Maar eerst het gesprek morgen.

Pieter ging die avond met zenuwen door zijn gehele lijf vroeg naar bed. Hij bleef maar draaien in het bed of was gewoon wakker voor een paar uurtjes. Maar toen de wekker ging om 7 uur, begon het gewoontelijke ochtendritueel. Ien had de avond daarvoor al een pak voor hem uitgekozen met passende stropdas en een spelt van de Nederlandse vlag, die hij kon dragen op zijn jasje. Het driedelige pak was marineblauw met een zwarte stropdas. Voor onderweg naar Den Haag haalde zij snel

bij de supermarkt nog even wat te snoepen. En toen begon de tocht. Ien gaf een stevige tongzoen voordat ze vertrok en drukte hem op het hart om meteen een berichtje te sturen via WhatsApp of hij het was geworden of niet. Pieter reed met zijn eigen auto een Mercedes-Benz C-klasse C 180 de naar het Binnenhof in Den Haag.

De reis van Amsterdam naar Den Haag was maar 60 kilometer ongeveer, een klein uurtje reizen.

Maar het verkeer in de binnenstad van Amsterdam en Den Haag ging als stront door een trechter. Dit gaf pure ergernis voor Pieter, maar dat waren toch de zenuwen. Hij had via de mail een brief gekregen dat hij met hoge uitzondering zijn auto mocht parkeren op het Binnenhof zelf. Met de brief en een pas gekochte geldig identiteitskaart mocht hij zijn auto parkeren op een plekje alleen gereserveerd voor bewindspersonen. Nu eenmaal op het Binnenhof met nog een klein kwartier te gaan voordat gesprek zou plaats nemen ging Pieter zitten op een bankje en stak zijn pijp aan. Hij was lid van een uniek kliekje mensen in Nederland die pijp rookte. Hij rookte deze keer een pakje Argentijns tabak, van het merk Davidoff van 50 gram. Maar het moment van rust was snel klaar toen opeens een fotograaf voor hem ging staan en kiekjes begon te schieten. "Waarom doet u dat?" vroeg Pieter met zijn pijp nog in zijn mond. "Ook de pers hoort wel eens iets. Meneer Tromp" zei hij en maakte nog een foto. Die later weer verwerkt zou worden in de Telegraaf, iets wat Pieter op dat moment niet wist.

Toen hij zag dat hij nog maar 3 minuten had voor het gesprek, deed hij netjes zijn pijp uit en legde die terug in zijn auto. Door een bode werd hij naar de Stadhouderskamer gebracht. Toen hij de kamer binnen liep zag hij een fotograaf en een cameraman staan in een hoek van de kamer. Lubbers, broos als hij was gaf Pieter als eerste de hand, gevolgd door Patrick Welten de beoogd Premier. Na dat de pers was verdwenen begon het gesprek. Hij moest zijn levensverhaal praktisch vertellen, hij loog een beetje als het ging over zijn gezondheid toen daar vragen over werden gesteld. Hij had soms last van depressies of klachten aan zijn rug. Maar hij vond niet dat dit zijn nieuwe baan in de weg moest zitten. Welten legde ook uit dat Pieter de nevenfuncties die hij had moest neerleggen en zelfs geen bier meer kon tappen in een voetbalkantine. Het gesprek ging anderhalf uur door, de inhoud van het regeerakkoord werd ook besproken met de hoop aan beide kanten dat de doelstellingen op gebied van veiligheid haalbaar waren.

Maar Pieter was niet van plan om bij de pakken neer te gaan zitten, hij zag de hoge ambities als een taak om met alle bekwaamheid te